

11.

Keszekusza éjszaka

avagy

Nagatsuka keres, de nem talál, helyette újat tanul a világról, Kojimáról és magáról

Kojima Izumo nem tudott elaludni. Lassan egy órája bámult ki a fejéből, kínjában gyermekkorában tanult mondókákat és versikéket idézett fel, azokat mondogatta magában, hátha elálmosodik, de hiába. Már egészen jól látott a sötétben, nem pusztán árnyakat, unalmában sorra vette a szoba tárgyait. Hamar körbeért. A beépített szekrény az ajtótól balra eső falat teljesen elfoglalta, ruhákat, könyveket, cédéket, Nagatsuka dolgait rejtette, semmi nem volt elől néhány bútoron kívül. Az ablak előtt a futópad, mellette a fotel, a foteltól balra pedig már az ágy következett, az ágy lábánál, a sarokban az íróasztal egy székkal. Kojima úgy látta, az asztal nem bolti darab, méretre készítették, felette polcok, amelyeken pedáns rendben mappák, irattartók sorakoztak, valamint a DVD lejátszó és egy aprócska zenegép, a tévé pedig a következő falra szerelve sötétlett. És már újra az ajtó következett.

Nem volt ijedős ember, de kis híján felugrott, amikor a szoba éjsötét csendjébe belehasított egy telefon hangja. Nem az övé volt, ezt viszonylag hamar meg tudta állapítani, amint csitult valamelyest a szívverése. Aztán összerándult, ugyanis a telefonért tapogatózó Nagatsuka beletenyерelt a gyomrába.

- Basszus... Bocsi... Hol a fenében van? – morogta Rikiya, pedig igazából azzal nem volt tisztában, ő melyik pontján tartózkodik a szobának, bár ez csak néhány másodpercig tartott, egészen pontosan addig, amíg be nem esett az íróasztal alá. Ugyanis a négy görgővel ellátott székre tenyerelt, és ez kevésbé bizonyult stabilnak, mint alkalmi hálótársa hasizma, de legalább tökéletesen tudatában lett annak, hol is van.

- Hagyd a francba – tanácsolta Kojima morcosan -, mielőtt nagyobb kárt teszel magadban. Vagy bennem.

- Nem lehet. Ez Ő – lehelte, és a megszerzett készülékkel visszadőlt az asztal alá. Kojima egy kicsit arrébb húzódott, túl közelinek találta Nagatsuka egyik térdét az arcához, de ez nem akadályozta meg abban, hogy feszülten koncentráljon minden egyes hangra, ami a sarok felől érkezett. Sajnos csak a fiút hallotta: – Szia! Nem számítottam rád.

- (...)

- Igen, már aludtam, de nem baj. Te bármikor...

- (...)

- Mi történt?

- (...)

- Ó, hogy az a...! – Hangos csókot kapott az íróasztal lapjától, ahogy megpróbált felülni, megfélekezve tartózkodási helyéről. – Hogy lehetett ilyen idióta vadbarom?

Újabb, ezúttal sikeres kísérletet tett alkalmi fedezékének elhagyására. Kojima, legnagyobb öröme, így már nemcsak Nagatsukát hallhatta, hanem az éjszakai hívó néhány mondatfoszlányát is, akinek személyében Ichigawa bátyját sejtette.

- ... sárkány rossz alvó. ... őket a kocsiban. Mire felért, az ajtóban... Be sem engedte a házba. ... mint egy kóbor kutyát.

Rikiya teljesen ledermedt. Tudta, hogy elkerülhetetlen Toru lebukása, előbb vagy utóbb be fog következni; haragudott is az exére, néha-néha kívánt neki rosszat, de büntudatot szülő, legvadabb rosszkívánságai messze meg sem közelítették azt, ami most a fiúval valóban megtörtént.

- Ichigawa? – szisszent fel mellette Kojima, felrázva mélységes döbbenetéből Rikiyát, akinek fel sem tűnt, hogy olyan közel van hozzá, hogy nem csak az ő szavait hallja.

- Igen – sóhajtott. – Kidobta az apja.

- *Nem vagy egyedül?* – Norio döbbenete nem sokkal maradt el Rikiyától. Hangja kissé élesre sikerült, de ez sem tűnt fel a fiúnak, más dolgon kattogott az agya.

- Nem. Nálam alszik egy évfolyamtársam – felelte az igazságnak megfelelően, és nem is foglalkozott tovább a kérdéssel, gondolatai Toru körül forogtak. – Megpróbálom megkeresni azt a marhát.

Sawayaka Norio szerette volna még megkérdezni, hogy nála vagy inkább vele alszik-e az a bizonyos évfolyamtárs, mert nagyon nem mindegy, de érezte, nem lenne korrekt Rikiyával szemben, túlságosan is számon kérő íze lenne, így inkább visszatért hívása eredeti céljához:

- *Az az igazság, hogy erre akartalak kérni. Nekem nem sikerült elérnem telefonon, pedig többször is próbáltam. Ha holnap reggel...*

- Holnap reggel már késő lesz – szakította félbe határozottan a férfit. – Az egyetemre biztosan nem fog bejönni, főleg ha váltás ruhája sincs, most kell megtalálnom.

- *Nem azért hívtalak, hogy behajtsalak az éjszakába.*

- Tudom.

- *Nem bocsátanám meg magamnak, ha történné veled valami.*

- Nem fog. És nem egyedül megyek – nézett Kojima felé.

A fiú nagyot sóhajtván dobta le magáról a takarót. Meg mert volna esküdni rá, hogy ez fog következni. Sok kedve nem volt hozzá, Ichigawát sem igazán bírta, de Nagatsukát elég jól megismerte az elmúlt hetekben, hónapokban ahhoz, hogy tudja, képes lesz egyedül is nekivágni. Azt pedig nem akarta. Arról nem is szólva, hogy vele, illetve kiterjedt ismerősi körének segítségével több esélye volt megtalálni azt az idiótát.

- *Rikiya... Nem akarok neked gondot okozni. Másnak meg főleg nem.*

- Gond vagy nem gond, az most mellékes. Egyébként Kojima is ismeri Torút. Kérnem sem kellett, hogy segítsen.

- De kértél – helyesbített morogva a saját telefonján babráló emlegetett személy. – A szemeddel. Én marha meg nem tudok neked nemet mondani.

A kommunikációs technika fejlődésének hála Sawayaka Norio egyetlen szóról sem maradt le, ami a szobában elhangzott. Mérnökként ünnepelnie kellett volna a fejlődést, hiszen a maga szakterületén ő is éppen készült hozzájárulni, de valahogy nem érzett ünnepi hangulatot, helyette kesernyés íz áradt szét a szájában. Szívesen lett volna apró pók Rikiya szobájának sarkában, hogy jól megnézzé magának azt a hímegyedtet, aki éppen kettesben van a fiúval, és aki nem tud neki nemet mondani. Mielőtt azonban jobban belemélyedett volna a problémába, munkatársai dolgozni hívták, a hangos és sürgető kiáltásokat Rikiya asszisztálta végig, és valami furcsa zajt, ami a telefonvonalon keresztül érkezett.

- *Mennem kell, Gyönyörűm. Még két nap, és repülök hozzád. Akkor mindent megbeszélünk, ígérem. Ha megtudsz valamit Torúról, kérlek, hívj! Ne! Inkább írd! Ha épp a helikopterben vagyok, nem hallanám meg a telefont. És vigyázz magadra. És ne csinálj semmi hülyeséget az öcsém miatt!*

Rikiya már nem tudott válaszolni, Norio bontotta a vonalat, így csak szorította az elnémult készüléket, és Kojimát figyelte, aki telefonált, vagyis inkább arra várt, hogy a hívott fél felvegye.

- Ki van kapcsolva – szólalt meg bosszúsan.

- Toru?

- Persze. Először őt próbáltam. De úgy tűnik, mással van elfoglalva.

- Lehet, hogy már részeg.

- Lehet – hagyta rá -, te jobban ismered, mint én. Szerinted hova mehetett?

- Gőzöm sincs. Eddig csak a magabiztos, lekezelő Ichigawát ismertem. Hogy mit csinál egy ilyen helyzetben, arról a leghalványabb sejtésem sincs.

- Rokon? Legjobb barát? – találgatott. – Akinél meghúzhatja magát.

- A bátyja nincs itthon, a családja többi tagját nem igazán emlegette soha, az apjáról is csak Norión keresztül tudok néhány dolgot, igazi barátai meg nincsenek. Tényleg lövésem sincs, hogy most mi a fenét fog csinálni.

Kojima nagyot sóhajtott.

- Akkor felhívok néhány ismerőst, hátha valaki összefutott vele. Addig te is öltözz fel.

Rikiya válogatás nélkül kapkodott magára néhány ruhát, aztán Kojima lábához kuporodott a futonra, amíg a fiú vagy fél tucat számot megcsöngetett.

- Bingo! – fordult elégedetten Nagatsukához. – Megvan a mi vadbarmunk. Vagyis azt tudjuk, hol volt félórája. Tomonaga összefutott vele. Tudod, az a magas, harmadéves nyelvész srác – magyarázta az összeráncolt homlokkal a memóriájában lapozgató fiúnak -, akivel néha együtt szoktam kávézni. Váltottatok is már pár szót, leginkább történelmi témájú könyvekről, ha jól emlékszem.

- Akkor indulás – ugrott fel tettere készen, de Kojima visszahúzta.

- Ne olyan sietősen. Az információnak ára van. – Rikiya gyanakodva nézett rá. Rosszat sejtett. – Egy csók.

- Ne hülyéskedj! Ha most indulunk, sem biztos, hogy még ott van.

- Egyáltalán nem hülyéskedek. Egy csókot akarok tőled.

- Te most prostituálni akarsz?

Kojima először csak pislogott a kérdésre, aztán kitört belőle a nevetés.

- Hihetetlen vagy, Nagatsuka-kun, ez senki másnak nem jutott volna az eszébe. Nem, egyáltalán nem akarlak prostituálni – váltott komoly hangra, és a fiú fölé hajolt. – Csak egy csókot akarok tőled, mielőtt kimegyünk azon az ajtón.

- Ne légy hülye... – Próbálta legördíteni magáról, de nem sikerült, mert súlyával a futonra szorította, mégsem találta erőszakosnak. Beleborzongott, és borzongását nem a rémület okozta.

- Lehet, hogy hülye vagyok, de nagyon akarom, és tudom, hogy nem lesz rá több alkalmam, ha kimegyünk ezen az ajtón.

- Hiszen az előbb... – Kojima sötéten fénylő, vágyakozó tekintete torkára forrasztotta a mondat végét.

- Mondd ki bátran, ne félj a szavaktól: az előbb kéféltünk. Megdugtalak, te is megdugtál, közben többször egymás szájába másztunk, de én most egy igazi nagatsukás csókot akarok.

- Az... Az milyen?

- Azt szeretném megtudni. – Ajkai már olyan közel voltak, hogy forró leheletét Rikiya a saját ajkain érezte.

- Koji...

Puhán érintette meg a száját, olyan puhán, hogy azt hitte, csak képzei az érintését. Önkéntelenül lehunyta a szemét, és halkán sóhajtott, ahogy a fiú meleg tenyere végigsimított a vállán majd a nyakán, ujjait a tarkóján lévő hajszálakba fúrta, miközben hüvelykujja lágyan cirógatta állának vonalát. Nyelve játékosan körbeszaladt az ajkain, majd egy pillanatra becsúszott közéjük, a következő pillanatban már a felsőajkát harapta, de csak gyengéden, észveszejtően finoman. Rikiya néhány másodpercre elfeledkezett mindenről, Kojima vállába kapaszkodott, egy kicsit megemelte a fejét, hogy közelebb legyen hozzá, és viszonzta a csókot, amibe minden apró sejtje beleremegett.

- Én... sajnálom – suttogta bűnbánóan, égő arccal, amikor végül Kojima elhúzódott tőle. Úgy érezte, ezzel a csókkal két embert is megbántott: megcsalta Noriót, és néhány pillanat erejéig valami olyasmit viszonzott Kojimának, amit nem adhatott meg neki.

- Ne érezd magad kellemetlenül, Nagatsuka-kun – simított végig újból a fiú arcán. – Tudom, hogy szereted azt a pasast, mármint Ichigawa bátyját, és biztos vagyok benne, hogy ő is szeret téged. Többet nem hozlak ilyen helyzetbe, ígérem, és erről sem beszélek senkinek.

- De te... Neked... – dadogta.

- Miattam se aggódj – találta ki a gondolatait. Nem volt nehéz olvasni kifejező tekintetéből. – Nem törted össze a szívemet, ne félj! De mutattál valami újat, valami szépet és értékeset, amiben eddig nem hittem. Talán majd nekem is összejön egyszer egy olyan sráccal, mint te. De most gyere – legördült róla, pedig szívesen maradt volna ebben a pózban akár reggelig is -, mert Ichigawa tényleg felszívódik, mire odaérünk, és abból nagy baj lehet.

Taxival mentek, mással nem is tudtak volna, és az idő is számított, bár egyre kevesebb esélyük volt, hogy a megadott helyen ériék Torút. Kojima nem áltatta Nagatsukát. Ő ugyan még nem járt ott soha, de hallott már egyet s mást arról a bárról, és nem éppen a legjobbakat. Idős férfiak szórakozóhelye volt, ahol mindig akadt fiatal srác, aki pénzért sok mindenre hajlandó volt.

- Te ezt honnan tudod? – pislogott a taxiban mesélő fiúra Rikiya.

- Tomonagától. Egy időben gyakran járt oda, de ő nem pénzért. Gerontofil hajlamai vannak.

- Hogy miye van? – nézett nagyot. Nem ismerte ezt a kifejezést.

- Az idősebb faszikat kedveli. A jóval idősebbeket – magyarázta türelmesen. Meg is lepődött volna, ha Nagatsuka tisztában van a szó jelentésével. – Ott ismerte meg a mostani pasiját is. Már több hónapja együtt vannak, és legalább olyan szerelmes, mint te. Az öreggel néha-néha visszajárnak egy kicsit nosztalgiázni, szerencsénkre ma is ott voltak. De erről ne beszélj senkinek, mert letépi a fejem.

- Ichigawa mit keres ott? – meresztett hatalmas szemeket. Tudomása szerint Torút soha nem érdekelték az idősebb férfiak.

- Gondolom, azért ment, hogy felcsípjén valakit.

Rikiya halkán felnyögött. Kezdte megérteni, mi járhat exé fejében, milyen elkeseredett lépésre szánta el magát kétségbeejtő helyzetében.

A bár egy pincehelyiség volt, ami egy nem túl bizalomgerjesztő, sötét utcából nyílt, viszonylag közel a Tornádóhoz. Összerándult a gyomra, ahogy belépve megcsapta az alkohol és a cigarettafüst mindent átható szaga. Örült, hogy Kojima a közelében van, biztonságot adott a tudat, pedig láthatóan a fiú is bizonytalanul mozgott ebben a közegben. A bejárat ajtótól balra kicsi bárpult állt, talán ha négyen férhettek el egymás mellett szorongva, jobbra pedig aprócska körasztalok egymás hegyén-hátán két-három bárszékkal. Az egész helyiségben vörös fény derengett, az asztalok felett valamivel erősebben, de alapjában véve alig lehetett látni, csak a tárgyak és az emberek körvonalait tudta kivenni. Az első gondolata az volt, hogy végig kell járnia az egész helyiséget, bele kell hajlania mindenki arcába, ha meg akarja találni Ichigawát. Bocsánat, ez a második gondolata volt, a legelső az, hogy minél hamarabb el kell innen tűnnie, annyira feszélyezték a belépése pillanatától rászégeződő tekintetek. Megnyugtatónak érezte, amikor Kojima még közelebb húzódott hozzá, birtokló mozdulattal a vállára fektette a karját, és a bárpult felé irányította.

- Nem tudom, nekem minden korotokbeli fiú egyforma – legyintett bosszúsan a pultos faggatózásukra. – Festett haj, divatos cuccok, menő telefonok. Nézzetek körül, ha akartok, de ha valóban itt volt, szerintem már biztosan elment. Általában nem sokat vannak itt, kábé tíz perc, és már ajánlatot is tesz valaki. Egyébként, ha körbejártok, ne lepődjetek meg, ha nektek is. Ja, és szépen beszélni a vendégekkel, semmi kiabálás, semmi balhé, ha valaki nyíltabban fogalmaz. Nem tenne jót a hely imázsának.

- Majd én eldöntöm, mi az, amit elviselek, és mi az, amit nem – dohogta Rikiya. Sértőnek találta a pultos lekezelő hangnemét, szíve szerint mondott volna valami nem éppen szalonképeset a hely imázsáról, amit az annyira féltett, de Kojima figyelmeztető pillantására inkább megtartotta magának. Tudta, mire gondolt a fiú, szükségük volt még némi információra. – Hova szoktak menni innen a... a vendégek... egymással? – nyögte ki, mielőtt Kojima kiegészíthette volna.

- Nana! Ez már túl indiszkrét kérdés. – A hangja egyértelműen elutasítóvá vált. – Ez csak a vendégekre tartozik.

- Indiszkrét? Én nagyon diszkréten kérdeztem. – Igyekezett udvarias maradni, ami nehezen ment. Dühöt és pánikot érzett egyszerre, ki akart rohanni az utcára, és közben hangosan átkozni Ichigawát, amiért ilyen helyzetbe került miatta, helyette esdeklően nézett a morcos pultosra. – És nagyon fontos lenne.

A férfi azonban befejezettnek tekintette a társalgásukat, és tüntetőleg elfordult. Rikiya elkeseredetten bámulta a hátát, majd segélykérően Kojimára nézett, hátha neki van valami újabb ötlete. Kojima azonban nem rá figyelt, arcán megkönnyebbült és hálás mosollyal fogadta a bár egyik sötét sarkából feléjük közeledő magas fiút.

- Köszöntelek bennetek a pokol egyik bugyrában – nevetett rájuk Tomonaga, majd Kojimához fordult. – Ha jól

emlékszem, azt mondtad, ide te soha be nem teszed a lábad.

- A szükség törvényt bont – jegyezte meg bölcsen a fiú.

- És pont Ichigawa miatt? Azt hittem, nem kedveled.

- Nem is. Nagatsuka miatt vagyok itt. Képes lett volna egyedül is eljönni. Köszönöm, hogy megvártál bennünket.

- Ugyan, semmiség. Gondoltam, elkel egy kis segítség, Ichigawa nehéz eset. Még mindig ilyen fontos neked? – nézett sajnálkozva Rikiyára.

- Nem. Ő már nem – felelte a fiú őszintén, de mielőtt belemehetett volna a magyarázkodásba, Kojima félbeszakította:

- Ez hosszú és bonyolult történet. Holnap elmeséljük az egészet egy jó erős kávé mellett, ha még mindig kíváncsi leszel rá – ígérte -, de most tényleg meg kellene találni azt a vadbarmot, mielőtt hülyeséget csinál.

- Legyetek erősek – mindkét fiú szája keserű fintorba rándult Tomonaga szavaitól, ilyen felvezető után csak rossz hír jöhet -, már csinált. Az egyik legperverzebb fasszal sikerült elmennie.

- Ha ismered a pasit, akkor talán azt is tudod, melyik hotelba szokott menni – csapott le Rikiya a lehetőségre. Igyekezett nem túl nagy jelentőséget tulajdonítani a perverz szónak, de elsiklani sem tudott felette.

- Dicséretes az elszántságod és a kitartásod, de jobb, ha inkább hazamentek, mert Ichigawát ma éjszaka már nem fogjátok megtalálni – ábrándította ki kíméletlenül Tomonaga. – Azt mesélik, hogy az a faszi, aki elvitte, a saját kérójába szokta felhívni a srácokat, szinte biztos, hogy őt is oda hívta.

Rikiya letörten hallgatott. Az információk birtokában valóban azt tűnt a legésszerűbbnek, ha nem folytatják tovább a reménytelen keresgélést, de elképzelni sem tudta, hogyan mondja majd meg Noriónak, hogy nem akadt a testvére nyomára. És akkor belehasított a felismerés, hogy nem Toru miatt van itt, hanem Norio miatt. Ha nem a férfitől hallotta volna, mi történt, akkor a hívás után a másik oldalára fordult volna, és aludt volna tovább. Kojima miatta volt itt, Tomonaga pedig Kojima kedvéért, Toru tulajdonképpen senkit sem érdekelt, mindenki egy laza vállvonással túltette volna magát a hallottakon, és az élet ment volna tovább – Toru nélkül. Bűntudat és szegény mardosta, émelyegni kezdett.

- Sajnálom... Bo... bocsánat – dadogta. – Ki kell mennem. Biztosan a füst...

A két fiú hirtelenjében szólni sem tudott, csak kimeredt szemekkel bámulta a lépcsőfokokat kettesével szedő Nagatsuka pánikszzerű távozását.

Nem állt meg a bejárati ajtó előtt, a szemközt lévő épületig menekült. Nem mintha hatalmas távolság lett volna az a két méter, amit a szűk utca jelentett, mégis jobban érezte magát. A falnak támaszkodott, és hatalmas kortyokban nyelte az éjszakai friss levegőt, igyekezett legyűzni az émelygését. Közeledett a tavasz, de az idő még hűvös volt, az éjszakák különösen hidegek, az ő homlokán mégis apró verejtékcseppek gyöngyöztek. Nem tartották meg a lábait, guggoló helyzetbe csúszott, nem érdekelte, milyen mocsok ragad a falról a hátára. Hosszú percekét töltött így, háborgó gyomra szerencsére lassan megnyugodott, de az erő még nem tért vissza a lábaiba, amikor Kojima csatlakozott hozzá.

- Rosszul vagy? – guggolt mellé a fiú. Szemeiben őszinte aggodalom csillant.

- Már jobban vagyok, köszönöm – mosolygott rá kényszeredetten. Hálás volt, hogy nem ért hozzá, mert akkor nem biztos, hogy vissza tudta volna tartani a könnyeit, sírni pedig nem akart, pedig tisztában volt vele, hogy megkönnyebbülne tőle.

- Nem a füst miatt rohantál ki, igaz?

- Nem. Nem azért – ismerte el, de bővebb magyarázatot nem tudott adni. Előbb a saját fejében és a lelkében kell majd rendet tennie, ahhoz meg időre van szüksége és nyugalomra. – Nagyon udvariatlan voltam, sajnálom, biztosan kellemetlen helyzetbe hoztalak. El sem köszöntem Tomonagától, és meg sem köszöntem neki a segítségét.

- Ne aggódj, nem késtél le semmiről, mindjárt lesz alkalmad megköszönni – nyugtatta meg Kojima. – Jönnék ők is.

- Ők?

- Említettem, hogy a párjával van. Be szeretné mutatni.

- Nekem is? – csodálkozott. – Hiszen alig ismerem.

- Tudod, azt hiszem, örül annak, hogy mi most, ha csak a sors szeszélye folytán is, de itt vagyunk. Elég zárkózott ő is, akárcsak te, nem hiszem, hogy rajtam kívül sokaknak mesélt arról, hova szokott járni és miért. Egyszer panaszkodott, hogy olyan, mintha kettős életet élne. Ez most jó lehetőség, hogy közelebb hozza egymáshoz a kettőt. Fel tudsz állni?

Rikiya elfogadta a segítségül nyújtott kezét, ami meleg volt és megnyugtató. Émelygése szinte teljesen megszűnt, bűntudatát is tompította valamelyest Kojima higgadtsága, és el kellett ismernie, határozottan kíváncsi lett, milyen az a férfi, akit Tomonaga párjául választott, és akivel egy ilyen helyen futott össze.

Alig tudta leplezni döbbenetét, ahogy szemügyre vette a Tomonaga mögött lépkedő férfit. Kojima megjegyzései alapján egy öregúrra számított, ősz hajjal és ráncos arccal. A feléjük közeledő férfi rendelkezett ugyan ősz hajszálakkal, de leginkább csak a halántéka tájékán és a körszakállában, ráncainak száma sem volt számottevő, tulajdonképpen csak mélységeiben múlták felül Norio apró nevetőráncait, a homlokán húzódó barázdákat kivéve, amelyek egyszerre szigorúan és szomorúan vésődtek a bőrébe. Néhány centiméterrel magasabb volt még a nyakigláb Tomonagánál is, megjelenése határozottságot és kiegyensúlyozottságot sugallt, ugyanakkor távolságtartást is. A vak is láthatta, semmi kedve nem volt ehhez a bemutatósdihoz.

- Kojima Izumo és Nagatsuka Rikiya – mutatta be a két, reményeik szerint, diszkréten ámuldozó fiút. A férfi előtt azonban nem maradt rejtve meglepettségük, ösztönösen összébb húzta magán a hosszú szövetkabátot, zavartan babrálni kezdett a kesztyűivel, és szemrehányóan pillantott a bemutatást rendületlenül folytató Tomonagára, amiért belekényszerítette ebbe a helyzetbe.

- Hisokaya Sugimoto, a párom.

Kojima tért előbb magához, és udvariasan meghajolt a férfi felé.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

- Én is örülök, Dai már sokat emlegette magát.

Kölcsönös udvariasságuk észhez térítette Rikiyát is, ő is meghajolt, és szégyenkezve kért bocsánatot:

- Én is örülök, és elnézését kérem, amiért így megbámultam, de... – Elhallgatott, mert rájött, hogy amit mondani készült, talán még nagyobb udvariatlanság. Kínjában a lába előtt eldobott cigarettacsikket kezdte el nézegetni, közben pedig azt vette sorjába, mi mindenről lenne hajlandó lemondani, ha csak egy kicsit is könnyebben menne neki az idegenekkel való kommunikáció. A férfi egyik szemöldöke a magasba szalad, szája széle aprót rándult, és figyelmesen várta a folytatást. Rikiya elhatározta, hogy őszinte lesz, már úgysem tud sokat rontani a helyzeten. – De rettenetesen megdöbbsentem, hogy ilyen fiatal.

Hisokaya arcán mosoly suhant át, amitől a fiú megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ezek szerint mégsem követett el olyan hatalmas baklövést, vagy ha mégis, a férfi egészen jól fogadta.

- Kifejezetten megörvendeztetett a nyíltságával, fiatalember. Köszönöm – biccentett felé. – Bár ezek után bele sem merek gondolni, Dai hogyan festett le maguknak, ha egy aggastyánra számítottak.

- Nem is... – kezdett el hevesen tiltakozni mind a három fiú egyszerre. Aztán mind a négyükből kirobbant a nevetés.

Megtört a jég. Rikiya őszinte reakciója és a közös nevetés a kínos szituáción feloldotta a férfi távolságtartását, már nem feszengve, sokkal inkább érdeklődve figyelte a véletlenek játékaiként felbukkanó két fiút, és immár fenntartások nélkül kapcsolódott be a beszélgetésbe. A rövid társalgás verbálisan nem lépte túl a kölcsönös udvariasság kereteit, mégis túlmutatott rajta. Tomonaga meg sem próbálta leplezni örömét, hogy végre bemutathatta barátját a párjának, párját pedig a barátjának, Hisokaya és Kojima pedig annak örültek, hogy boldognak látták a fiút. Rikiyát is átvárta az az egyszerre különös és kellemes hangulat, amelyben a kedves és a barát óvatosan ismerkedett egymással, s tulajdonképpen ő is ismerkedett, csak ő Tomonagával. Az eddig megközelíthetetlennek tűnő harmadéves egy teljesen új arcát mutatta, szeme szokatlanul vidáman csillogott,

minden mozdulata megtelt élettel, vibrált körülötte a levegő, ahogy egymás felé terelgette a számára oly fontos két embert, s bár eddig nem sok köze volt Nagatsukához, róla sem feledkezett meg, ügyelt arra, hogy a fiú ne érezze kirekesztve magát. Mielőtt elbúcsúztak volna, még kedves mosollyal emlékeztette a közös kávézásra, tudatosítva benne, hogy nemcsak Kojima társaságára számít, hanem az övére is.

Ahogy távolodtak a bártól, foszladozni kezdett a kellemes hangulat, visszaosont az aggodalom és a bűntudat, Rikiya gondolatai újra Ichigawa körül kezdtek forogni. Kojima néhány utcán keresztül szótlánul tűrte gondterhelt hallgatását, végül megállt, visszarántotta a figyelmetlenül továbblépő fiút, és maga felé fordította.

- A fenébe! Rossz rád nézni.

- Sajnálom, most nem vagyok valami jó társaság – szabadkozott. Remélte, beéri ennyivel.

- Nem várom, hogy repdess az örömtől, vagy hogy szórakoztató történeteket mesélj, de marhára idegesít, hogy amiatt a vadbarom miatt ennyire téped magad.

- Nem is...

- Dehogynem – szakította félbe kissé ingerülten. Látta, hogy Nagatsuka összerezzen az éles hangra, igyekezett visszafogni magát, valamivel higgadtabban sikerült folytatnia: – Te megtettél mindent, amit lehetett. Megtutad, hogy bajban van, első szóra ugrottál, hogy kihúzd a szarból, amibe egyébként saját maga mászott bele, de nem tudtál rajta segíteni. Ennyi volt.

- De annyira rossz érzés, hogy ilyen tehetetlen vagyok.

- Figyelj... – Meleg tenyerével rásimított a fiú hidegtől kipirult, bánatos arcára, és szelíd szavakkal próbálta rávenni, hogy ne marcangolja tovább a lelkét. Fájt így látnia. – Ichigawának tudnia kellett, hogy ha a bátyját kidobták otthonról, amikor kiderült, hogy meleg, vele is ez fog történni. Vagy meg kellett volna húznia magát, bármennyire is nehezebbre esett volna, le kellett volna mondania a bulikról meg a srácokról, vagy pedig eljönnie magától, mielőtt kidobják. Egyiket sem tette. Apuci pénztárcájára és a bulikra is igényt tartott. Kockáztatott és belebukott. Az ő döntése volt, Rikiya... Egyedül az övé. És azt a döntést is ő hozta, hogy a mai éjszakát egy perverz fasszal tölti, valószínűleg pénzért. Mehetett volna hozzád, vagy hívhatott volna engem is, egyikünk sem mondott volna neki nemet. Ezt ő is tudta, mégsem lépte meg.

- A büszkesége nem engedte – vette védelmébe a fiút, aki már számtalanszor megbántotta, nyilvánosan megalázta. Kojima számított erre.

- Vannak helyzetek, amikor az embernek félre kell tennie a büszkeségét. Tudod, én hogy mondtam meg otthon, hogy meleg vagyok? – Rikiya nemet intett a fejével, és hatalmas, fekete szemével várákozóan nézett rá. Eddig nem sokat mesélt magáról, inkább őt faggatta, s noha sok minden érdekelte volna vele kapcsolatban, nem merte feltenni a kérdéseit, nem adódott rá alkalom, vagy túl bártortalan volt, hogy igazán személyes dolgokra terelje a beszélgetéseiket. – A szüleimet nem igazán érdekli, hogy mi van velem, heteket voltak távol, most is alig látom őket, halvány sejtelmem sem volt, hogyan fognak majd reagálni a bejelentésemre. Apám meg különösen kiszámíthatatlan. Amikor tizenhat évesen elkötöttem az egyik kocsiját és totálkárosra törtem, megvonta háromhavi zsebpénzemet, és ezzel el is intézte a dolgot. Fél évvel később kaptam egy megrovást, mert tiszteletlenül beszéltem az egyik tanárommal, akkor meg akkora pofont adott, hogy felrepedt a szám, és egy álló napig üvöltözött velem. Utána is sokszor a fejemhez vágta, micsoda szégyent hoztam rá. Az ő fia és a tiszteletlenség... Ezek után hónapokat készültem rá. Amennyit csak tudtam, félreraktam a zsebpénzemből, és végzősként, a szüleim tudta nélkül, munkát vállaltam egy étteremben, rendeléseket hordtam ki hétfévente, hogy akkor is el tudjam kezdeni az egyetemem, ha nem fognak támogatni. Eléjük állni csak akkor mertem, amikor a kezemben volt a középiskolai bizonyítványom és az értesítő arról, hogy felvettek. De eléjük álltam. Ezt csak nagyon kevesen tudják rólam, néhány régi barátom a középiskulából és Dai. Neked is csak azért mondtam el, hogy lásd be, keresni kereshetsz mentségeket Ichigawának, de találni nem nagyon fogsz.

Rikiya megrendülten hallgatta Kojima vallomását. Pontosan tudta, miért mesélte el neki, és hálás volt érte. Nemcsak azért, mert megosztotta vele ezt, hanem azért is, amiért tette. Toru előtt is lett volna másik út, de ő a

látszólag kényelmesebbet választotta, egy olyat, ami nem vezetett sehová.

- Igazad van – ismerte el. Nem esett nehezére, hasonlóképpen gondolkozott, soha nem értette, hogy a nagyhangú, mindenbe beleszóló és mindenkit irányítani akaró Ichigawa miért nem vállalta fel saját életének irányítását. – De ettől függetlenül sajnálom.

- Sajnálod. Szíved joga. Tulajdonképpen én is sajnálom azt a vadbarmot, mert néha egészen jó arc tudott lenni. Amit mondtam, azért mondtam, hogy véletlenül se magadat hibáztasd, ha esetleg nem kerül elő. Mert ez is benne van a pakliban. Hogy nem fogsz tudni egy megmentett Ichigawát felmutatni a hazaérkező szerelmednek.

Szavai hallatán Rikiya lehorgasztotta a fejét. Kojima csak egyetlen villanásnyi időre látta a tekintetét, mielőtt a szemhéja mögé rejtette, de az elég volt, hogy olvasson belőle.

- Ó, hát ez a bajod – csapta tarkón a felismerés. – Én meg nyomom itt neked a szöveget teljesen másról. Azt hittem, Ichigawa miatt vagy magad alatt, közben meg a bátyja miatt aggódsz, igaz?

- Ne kínozz – kérte elgyötörten. – Így is rettenetesen rosszul érzem magam.

- Nézz rám – kérte halkan. – Hallod? Nézz rám! – Rikiya vonakodva tette meg a második felszólításra. – Teljesen normális, amit érzel, nehogy lelkiismeret-furdalásod legyen! Csak és kizárólag magának köszönheti, hogy érte a kisujját sem mozdítja senki, hiszen mindenkit elmart maga mellől. Én sem miatta koptatom az utcákat, hanem miattad, de ezt te is tudod. Dai meg miattam maradt a bárban a pasijával, pedig lett volna sokkal kellemesebb elfoglaltságuk. Ichigawának is ideje lenne megtanulni, hogy nem átgázolnia kellene másokon, semmibe venni az embereket, kihasználni. A világ adok-kapok alapon működik, nem lehet mindig csak elvenni, ő pedig mindig csak elvett. A magad finom módján ezt te is megmutattad neki, amikor szakítottál vele. A testvére kevésbé finom módon, de szintén a tudomására hozta. Ha annyira hülye, hogy ez nem volt elég neki, akkor semmit sem tehetsz, ha véresre nyomorgatod a lelked, akkor sem. Maximum reménykedhetsz abban, hogy átvészeli a mai éjszakát, és végre észhez tér. És ezt a bátyja is tudja. Nem hiszem, hogy téged fog hibáztatni.

- Nem fog hibáztatni. De akkor is rettenetesen rossz érzés.

- Rendben, akkor kínlódj egy kicsit. Mondjuk, reggelig van időd, hogy keseregj meg rágódj meg tépd magad. Aztán lépj tovább. De addig is, amíg az engedélyemmel keseregsz még néhány órácskát, utána a nyakadban leszek ám, és nem fogom hagyni, keresetnének valami helyet, ahol lehet enni. Mert veszettül éhes vagyok.

Körbenézve Rikiya csak magas házfalakat látott és tompa szürkeséget, elveszettnek érezte magát, meg is ijedt, hogyan fognak innen kitalálni. Aggodalma alaptalannak bizonyult. Ugyan Kojima sem tudta, merre járnak, de csatlakozhatatlan érzéssel vezette ki a fiút egy forgalmas utcácskába, ami az éjszaka közepén is nappali fényben tündökölt. Neon reklámok pislogtak rájuk, megvilágított hirdetések, éjjel-nappal nyitva tartó apró üzletek, étel- és italautomaták sora üdvözölte őket és tömeg. Ölelkező párokat kellett kikerülniük, enyhén spicces vagy éppen rettenetesen részeg társaságokon vágták keresztül magukat, hogy olyan ételautomatára akadjanak, ami Kojima kíváncsiainak megfelelt. Az instant leves illata ébresztette rá Rikiyát arra, hogy az aznapi vacsorát kihagyta, gyomra hangos kordulással jelezte, hogy ő is igényt tart egy kis energia utánpótlásra. Hátukat egy üzlet falánk vetve szűrte el a kellemesen meleg levest, Kojima két adagot, Rikiya beérte egygyel.

- Tudod, most szívesebben heverésznék a futonodon – jegyezte meg váratlanul Kojima. Az előttük elsuhanó embereket figyelte, és a kezében lévő papírtálcát gyűrögette. Arca sápadt volt, tekintete merengő, szemei körül sötét karikák nődögéltek.

- Hidd el, én is jobban örültem volna, ha Norio nem ilyen hírrel hív fel az éjszaka közepén.

- Ha Ichigawa képes lett volna megülni a seggén, talán éppen most simogatnálak fel egy hajnali szeretkezésre – merengett tovább, mintha nem is hallotta volna a fiút, pedig nagyon is hallotta. Ő nem csak a rossz hírnek nem örült, az hidegen hagyta, magát a hívást és a hívó személyét mellőzte volna erre az éjszakára. Meg a többire is.

Rikiya nagyot szusszant mellette, de inkább nem szólt semmit, nem tudott mit mondani, inkább igyekezett megfejteni azt a kettős érzést, ami egész lényét átjárta. Testét megborzongatta a lehetőség, nem lett volna ellenére a röviden felvázolt program, lelke mégis tiltakozott ellene. Nem érezte helyénvalónak ezt az ismétlést,

Norio sem ilyenre gondolhatott, amikor azt a bizonyos feltételt szabta. Nem akart lefeküdni Kojimával, s ha nincs az az ezerszer átrágott és pokolba kívánt feltétel, nem tette volna meg, ebben biztos volt. Nem akart mást Norión kívül. Ha szexuális fantáziáját megmozgatta valami, erre gyakran akadt példa, leginkább naponta többször, ábrándozásainak tárgya csak és kizárólag a férfi volt, most mégis az járt a fejében, hogy ha eljön az újabb kötelező kikacsintás ideje, jó lenne újra a fiúval, nem pedig egy vadidegennel...

- Az jutott eszembe, hogy elnézhetnénk a pasid felé, hátha Ichigawa mégis megkeresi.

Rikiya visszakapaszkodott a valóságba a gondolatai közül. Lelke mélyén örült egy kicsit, hogy van, ami eltereli a figyelmét a saját gondjairól. Egy rövid időre legalábbis.

- Nagyon csúnyán összevesztek. És nincs is itthon – emlékeztette Kojimát. – Éppen a világ másik felén dolgozik.

- De ezt ő nem tudja. Hívni sem hívta, különben a pasid nem riasztott volna téged. Talán az apja letiltotta a telefonját – gondolkodott hangosan. – Meg a bankkártyáját. Ez megmagyarázná, mit keresett abban a bárban: valószínűleg pénzre van szüksége.

- Kegyetlenség így bánni valakivel, csak azért, mert meleg. Egy kis időt hagyhatott volna neki.

- A düh és a csalódás után ez természetes reakció. Szerintem. Én számítottam rá annak idején. Na, gyere, fogjunk egy taxit.

- De tényleg nagyon összevesztek. Majdnem össze is verekedtek... Miattam... – sütötte le a szemét gyónás közben. Kojima azonban nem lepődött meg.

- Valamit motyogtál erről félálomban elalvás előtt. A részleteket nem igazán értettem, majd még kiszedem belőled, mert fenemód érdekel, a lényeget viszont sikerült kihámoznom. De visszatérve Ichigawára: csak ez az egy lehetősége maradt. Hogy érzékletes metaforával éljek, a szakadék szélén táncol, és vagy megkapaszkodik abban, ami kéznél van, jelen esetben az egyetlen, aki talán hosszú távon elviseli: a bátyja, vagy... – Már bánta, hogy belekezdett, nem akarta Rikiyát még jobban megijeszteni, de az arcát nézve egyértelmű volt, hogy sikerült neki. Próbálta szépíteni, ami meggondolatlanul kiszaladt a száján: – Ne pánikolj, nem hiszem, hogy ő ugrana...

Nem folytatta, látta, hogy felesleges minden további szó, így inkább beletörődve hagyta, hogy a sprintereket megszegyenítően nekiiramodó Nagatsuka taxi után kutatva húzza maga után.